

Sygn. akt IV U 505/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Lidia Łataś

Protokolant starszy sekretarz sądowy Joanna Jastrzębska-Ciura

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017 roku w Częstochowie

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 31 marca 2017 roku Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i uwzględnia ubezpieczonej W. M. do wysokości świadczenia okres składkowy od 18 lipca 1979 roku do 30 kwietnia 1981 roku.

Sygn. akt IV U 505/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonej W. M. przy ustalaniu wysokości świadczenia okresu pracy na podstawie umowy o pracę nakładczą świadczoną

w okresie od 18 lipca 1979r. do 30 kwietnia 1981r. ZUS wskazał, iż przedłożona umowa

o pracę nakładczą nie stanowi środka dowodowego w sprawie mogącego mieć wpływ na wysokość świadczenia. Organ rentowy wskazał, iż zarówno w decyzji o przyznaniu renty

z dnia 25 maja 1999r. oraz w decyzji o ustaleniu kapitału początkowego z dnia 12 kwietnia 2011r. ubezpieczona została poinformowana, że powyższy okres nie został uwzględniony ze względu na brak wykazu miesięcznych wynagrodzeń z tytułu świadczenia pracy o charakterze nakładczym.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona. Domagała się uwzględnienia okresu pracy nakładczej od 18 lipca 1979r. do 30 kwietnia 1981r. do stażu pracy. Podnosiła, iż nie jest w stanie przedstawić innych dokumentów, bowiem uległy one zniszczeniu przez nowego właściciela, który przejął zakład. Argumentowała, iż wykonywała pracę, o czym świadczy świadectwo pracy, jak i umowa o pracę, z której wynika wysokość wynagrodzenia. Jednocześnie wskazywała, iż gdyby nie wywiązywała z umowy to zostałaby zwolniona.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wywodząc jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W. M. urodziła się (...) Od 22 kwietnia 2011r. ubezpieczona jest uprawniona do pobierania emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalając kapitał początkowy decyzją z dnia 12 kwietnia 2011r. organ rentowy nie uwzględnił do okresów składkowych okresu od 18 lipca 1979r. do 30 kwietnia 1981r.

W okresie od 18 lipca 1979r. do 30 kwietnia 1981r. ubezpieczona była zatrudniona w Spółdzielni (...) w Z. na podstawie umowy o pracę nakładczą. Spółdzielnia w tamtym okresie zajmowała się wykonywaniem

z drewna osikowego elementów dekoracyjnych, tj. ozdób ściennych, na wystawy sklepowe, kwiatów. Nie było to elementy sezonowe, ale do wykorzystania przez cały rok. Odwołująca wykonywała wyroby z wiórek drzewa osikowego. Ubezpieczona zajmowała się głównie wykonywaniem elementów ozdobnych ściennych, a praca nakładczą stanowiła dla niej główne źródło utrzymania. Początkowo z ubezpieczoną zawarto umowę na czas określony do 31 października 1979r., a następnie na czas nieokreślony. Zgodnie z umową szczegółowy rodzaj, zakres pracy i termin jej wykonania określały każdorazowo zlecenia robocze wydawane indywidualnie wykonawcy przez zakład pracy. Zlecenia ze strony pracodawcy wydawała kierownik działu wytwórczości ludowej - H. L.. Te zlecenia określone były w takiej wysokości, ażeby wykonawca musiał podlegać ubezpieczeniu społecznemu i takie zlecenie musiało być wykonane. Oprócz standardowej ilości zleceń były przekazywane jeszcze dodatkowe zlecenia, które były brane przez osoby, które wykonały już swoją normę miesięczną, a miały jeszcze czas żeby wykonać dodatkowe prace. Właśnie taką osobą, biorącą dodatkowe zlecenia, była ubezpieczona. Ubezpieczona co miesiąc wykonywała co najmniej minimum określone w zleceniu. W okresie od 1 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1980r. osiągnęła wynagrodzenie w wysokości 14.902 zł (tj. średnio 1.242 zł na miesiąc). Była niezdolna do pracy od 24 do 26 października 1979r. oraz od 4 do 6 marca 1980r.

dowód: akta ZUS, umowa o pracę nakładczą z dnia 18 lipca 1979r. (k. 12 akt), zeznania świadków: H. L. (k. 18-18v akt), J. B. (k. 18v akt) oraz wyjaśnienia ubezpieczonej (k. 11-11v akt).

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 11 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017r., poz. 1383) za okresy składkowe uważa się przypadające przed dniem 15 listopada 1991r. okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne: wykonywania na obszarze Państwa Polskiego pracy nakładczej:

- a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składki,
- b) przed dniem objęcia obowiązkiem ubezpieczenia z tego tytułu,

jeżeli w tych okresach osoba wykonująca taką pracę uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia, określonego na podstawie przepisów Kodeksu pracy.

W myśl § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342).

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego należało stwierdzić, iż ubezpieczona w okresie od 18 lipca 1979r. do 30 kwietnia 1981r. realizując umowę o pracę nakładczą osiągała wynagrodzenie co najmniej w wysokości połowy najniższego wynagrodzenia. Najniższe wynagrodzenie od 1 maja 1979r. wynosiło 1.800 zł, od 1 stycznia 1980r. – 2.000 zł, od 1 stycznia 1981r. – 2.400 zł. Tym samym dla uwzględnienia poszczególnych miesięcy konieczne było osiągnięcie w poszczególnych miesiącach 900 zł w 1979r., 1.000 zł w 1980r. oraz 1.200 zł w 1981r. Nie ulega wątpliwości, iż nie zachowała się dokumentacja dotycząca wynagrodzeń osiągniętych przez ubezpieczoną. Osiągnięcie przez ubezpieczoną wynagrodzenia w tej wysokości potwierdziła jednak świadek H. L., która w spornym okresie pracowała w Spółdzielni jako kierownik działu wytwórczości ludowej. Była to osoba, która wydawała zlecenia dla poszczególnych wykonawców. Potwierdziła ona, iż zlecenia dawane były w takiej wysokości, ażeby wykonawca musiał podlegać ubezpieczeniu społecznemu

i takie zlecenie musiało być wykonane. Wyjaśniała przy tym, iż jeżeli ktoś przez okres 3 miesięcy nie wykonywałby zlecenia, to zostałby zwolniony. Świadek potwierdziła, iż ubezpieczona co miesiąc wykonywała co najmniej minimum określone w zleceniu, a wręcz należała do osób, którym przekazywane były dodatkowe zlecenia. Zeznania tego świadka znajdują również potwierdzenie w dostępnej dokumentacji. I tak z legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że ubezpieczona w okresie od 1 stycznia 1980r. do 31 grudnia 1980r. osiągnęła wynagrodzenie w wysokości 14.902 zł, czyli średnio 1.242 zł na miesiąc, a zatem w wysokości przekraczającej połowę wynagrodzenia najniższego. Jednocześnie z legitymacji tej wynika, że ubezpieczona była w spornym okresie niezdolna do pracy od 24 do 26 października 1979r. oraz od 4 do 6 marca 1980r., czyli łącznie przez 6 dni. Oznacza to, iż faktycznie nie występowały żadne przeszkody, aby ubezpieczona mogła zadania związane z realizacją umowy wykonywać w koniecznym wymiarze, co dodatkowo przemawia za przyznaniem wiarygodności zeznaniom świadka H. L..

Mając na uwadze powyższe zaskarżoną decyzję na mocy powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. należało zmienić i orzec jak w sentencji.